

NEDOKONČENÝ PŘÍBĚH

Rebecca Yarros

Minulost a současnost, jeden nedopsaný rukopis, dvě osudová setkání

Osmadvacetiletá Georgia Stantonová se po těžkém rozvodu vrací domů do Colorada, aby převzala dědictví po své prababičce, legendární autorce romantických příběhů. Ocítá se tvář v tvář Noahu Harrisonovi, mladému úspěšnému spisovateli, který má dokončit jediný prababiččin nedopsaný rukopis, příběh její životní lásky s Jamesonem Stantonem, pilotem z druhé světové války.

Přestože Noah je velmi přitažlivý a vzájemná chemie mezi ním a Georgiou je od první chvíle nepřehlédnutelná, zatrpklá Georgia mu nedůvěřuje ani lidsky, ani v tom, že by závěrečnou část babiččiny knihy dokázal napsat pravdivě a bez vlastních ambic. Jenže o překvapení v těchto dvou osudových příbězích mnoha konců není nouze...

Kniha *Nedokončený příběh* umně proplétá dvě časové linie, zkoumá rizika, která podstupujeme kvůli lásce, a konce, které nedokážeme předvídat.

„Čtenáři budou ohromeni.“

– Publishers Weekly

„Tato kniha má všechno, co na příbězích zbožňuji – bohatý jazyk, silnou vášeň, nečekanou zápletku –, a to všechno drží pohromadě skvělý literární styl.“

– Amy Harmonová,
autorka bestselleru žebříčku *New York Times*

**NEDOKONČENÝ
PŘÍBĚH**

Rebecca Yarros

NEDOKONČENÝ PŘÍBĚH

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Things We Leave Unfinished

Copyright © 2021 by Rebecca Yarros

Published by Entangled Publishing, LLC, USA

This edition is published by arrangement with

Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Translation © Dina Podzimková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-750-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-749-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-282-0 (print)

Jasonovi

Za ty dny, kdy střepina vystupuje
na povrch a připomíná nám,
že po pěti nasazeních
a dvaadvaceti letech v uniformě
patříme k těm šťastným, lásko moje.

To my jsme zásah blesku.

KAPITOLA 1

Georgia

Nejdražší Jamesone,

tímhle nekončíme. Moje srdce bude pořád s Tebou, bez ohledu na to, kde budeme. Pro lásku, jako je ta naše, představují vzdálenost a čas jen drobné obtíže. Budu čekat, ať už půjde o dny, měsíce, nebo dokonce roky. Oba budeme čekat. Najdeš mě tam, kde se potok stáčí kolem kymácejících se osik, přesně tak, jak jsme si oba vysnili. Budu na Tebe čekat spolu s tím, koho milujeme. Ničí mě, že Tě musím opustit, ale pro Tebe to udělám. Zajistím, abychom byli v bezpečí. Budu na Tebe čekat každou vteřinu, každou hodinu, každíčký den po zbytek svého života, a pokud to nebude stačit, tak celou věčnost – a právě tak dlouho Tě budu milovat, Jamesone.

Vrať se ke mně, lásko moje.

Scarlett

Georgia Ellsworthová. Přejela jsem palcem po kreditní kartě a ztoužila mít takovou sílu, abych z ní ta písmena setřela. Šest let manželství a jediné, co jsem si z něj odnesla, bylo jméno, které mi ani nepatřilo.

A za pár minut už nebudu mít ani to.

„Číslo devadesát osm?“ vyvolala zpoza okénka z plexiskla své přepážky Juliet Sinclairová – jako bych na dopravním inspektorátu

v Poplar Grove nebyla sama, a to už celou hodinu. Dnes ráno jsem přiletěla do Denveru, až do odpoledne seděla v autě a zatím jsem se ještě ani nedostala domů – tak moc jsem toužila zbavit se posledních pozůstatků Damiana ve svém životě.

Snad když se zbavím jeho jména, bude ztráta těch šesti let života bolet o trochu méně.

„Tady.“ Uklidila jsem kreditku a přistoupila k jejímu okénku.

„Kde máš číslo?“ zeptala se s rukou nataženou ke mně a se spokojeným úšklebkem, který se od střední školy moc nezměnil.

„Jsem tu jediná, Juliet.“ Vyčerpání brnkalo na každíčký nerv v mém těle. Kdybych se tím jen dokázala prokousat, mohla bych se schoulit do toho velkého křesla v babiččině pracovně a až do konce života si nevšímat světa kolem.

„Podle nařízení...“

„Ale no tak, Juliet.“ Sophie, která zrovna vešla za Julietinu přepážku, obrátila oči v sloup. „Stejně mám Georgiiny papíry já. Tak si dej pauzu nebo tak něco.“

„Fajn.“ Juliet se odsunula od stolku a uvolnila místo Sophii, která maturovala rok před námi. „Ráda tě vidím, Georgio.“ Vyslala mým směrem přelázaný úsměv.

„Já tebe taky.“

Usmála jsem se na ni nacvičeným způsobem, díky kterému jsem se v posledních pár letech držela pohromadě, zatímco se všechno kolem mě rozpadalo.

„Omlouvám se za to přivítání.“ Sophie se nahrbila, poškrábala se na nose a upravila si brýle. „Ona... No, zrovna moc se nezměnila. Ale každopádně se zdá, že je to všechno v pořádku.“

Vrátila mi papíry, které mi spolu s novým průkazem sociálního zabezpečení předešlého odpoledne předal můj právník, a já je zasunula do obálky. Jaká ironie, že zatímco můj život se rozpadl, fyzické zhmotnění jeho rozkladu držela pohromadě kancelářská sponka svírající dokonalý pětáctyřicetistupňový úhel.

„To vyrovnání ani nic takového jsem nečetla,“ řekla Sophie tiše.

„Bylo to v *Celebrity Weekly*!“ ozvala se zezadu Juliet.

„Každý ty bulvární slátaniny nečte!“ kontrovala Sophie přes rameno a pak se na mě soucitně usmála. „Všichni tu byli fakt pyšní na to, jak hrdě jsi to... všechno snášela.“

„Díky, Sophie,“ odpověděla jsem a spolkla knedlík v krku. Jediná věc horší než ztroskotání manželství, před kterým mě všichni varovali, bylo to, že o mém zlomeném srdci a o mé potupě psaly všechny webové stránky i časopisy pro milovníky drbů hltající osobní tragédie ve jménu vlastní provinilé potěchy. Hrdě všechno snášet a mlčet, zatímco mi reportéři strkali foťáky těsně před obličej, bylo přesně to, co mi v posledních šesti měsících vysloužilo přezdívkou „Ledová královna“, ale měla-li tohle být daň za to, že jsem si zachovala zbytky důstojnosti, tak budiž.

„Tak co? Měla bych tě uvítat doma? Nebo jsi přijela jen na návštěvu?“ Podala mi potištěný papírek, který mi měl sloužit jako dočasný řidičský průkaz, než mi pošta doručí nový.

„Vrátila jsem se natrvalo.“ Klidně jsem svoji odpověď mohla odvyšlat v rozhlasu. Juliet se postará, aby se to všichni v Poplar Grove dozvěděli ještě před večeří.

„Tak tedy vítěj doma!“ Sophie se na mě zářivě usmála. „Říká se, že je ve městě i tvoje máma.“

Sevřel se mi žaludek.

„Vážně? Já... no... ještě jsem se tam nedostala.“ *Říká se* znamenalo, že mámu někdo viděl buď v jednom ze dvou místních obchodů s potravinami, nebo v místním baru. Druhá možnost byla mnohem pravděpodobnější. Na druhou stranu, možná je to dob –

Nedokončuj to.

Kdybych si třeba jen pomyslela, že tu snad máma může být proto, aby mi pomohla, mohlo to skončit jedinež zdrcujícím zklamáním. Něco chce.

Odkáslala jsem si. „Jak se daří tvému tátovi?“

„Je v pohodě! Mají za to, že tentokrát mu to vzali všechno.“ Tvář jí zvrážněla. „Fakt mě moc mrzí, co se ti stalo, Georgio. Nedokážu

si ani představit, že by můj muž...“ Zavrtěla hlavou. „No rozhodně sis to nezasloužila.“

„Díky.“ Odvrátila jsem oči a všimla si jejího snubního prstenu. „Pozdravuj Dana.“

„To budu.“

Vyšla jsem ven do odpoledního světla, které halilo hlavní ulici do útěšné nostalgické záře ve stylu obrazů Normana Rockwella, a úlevně si povzdechla. Svě jméno jsem měla zpátky a město vypadalo přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. Kolem mě se procházely rodiny a užívaly si letního počasí a přátelé se zastavovali na kus řeči na malebném pozadí skalnatých hor. Počet obyvatel Poplar Grove nedosahoval ani jeho nadmořské výšky. Byl právě takový, že vyžadoval půl tuctu zastávek, a lidé tu drželi při sobě natolik, že soukromí bylo vzácným zbožím. A taky jsme tu měli výborné knihkupectví.

O to se postarala babička.

Hodila jsem své dokumenty na přední sedadlo vypůjčeného auta a pak jsem se zarazila. Máma je právě teď nejspíš v domě – po pohřbu jsem si od ní nevyžádala klíče. Najednou se mi už domů tolik nechtělo. Posledních pár měsíců ze mě vysálo veškerý soucit, sílu, a dokonce i naději. Nebyla jsem si jistá, jak se s mámou vypořádám, když jediné, co mi zbývá, je vztek.

Teď jsem ale byla doma, kde budu moct načerpat síly, dokud nebudu zase v pořádku.

Načerpat síly. Přesně to jsem před setkáním s mámou potřebovala. Zamířila jsem přes ulici do Stolečku, obchodu, na jehož založení se s jednou ze svých nejbližších přítelkyň podílela moje babička. Podle její závěti jsem teď byla v podniku tichým společníkem. Byla jsem... vším.

Při pohledu na ceduli „Na prodej“ v místě, kde míval pan Navarro obchod s chovatelskými potřebami, se mi sevřela hrud'. Že zemřel, mi babička říkala už před rokem a šlo o nemovitost na skvělém místě na hlavní třídě. Proč tam neotevřeli jiný podnik? Že

by Poplar Grove trápily nějaké problémy? Když jsem vcházela do knihkupectví, ta možnost mi ležela v žaludku jako zkyslé mléko.

Bylo to tu cítit papírem a čajem a do toho se mísila lehká vůně prachu a domova. V žádném obchodním řetězci jsem za celou tu dobu, kdy jsem žila v New Yorku, nenašla nic, co by se této konejšivé vůni blížilo, a s prvním nádechem mě v očích začal pálit smutek. Babička zemřela před šesti měsíci a mně se po ní stýskalo tak moc, že jsem měla pocit, že se mi z té díry, která po ní zůstala, propadne hrud.

„Georgio?“ Paní Riverové na chvíličku poklesla čelist, ale pak se – zatímco balancovala s telefonem mezi uchem a ramenem – zpoza pultu široce usmála. „Vydrž chvíli, Peggy.“

„Dobrý den, paní Riverová.“ Usmála jsem se a zamávala vstříc její přívětivě známé tváři. „Kvůli mně nezavěšujte. Jen jsem se tu zastavila.“

„No, rozhodně tě ráda vidím!“ Stočila pohled k telefonu. „Ne tebe, Peggy. Zrovna sem přišla Georgia!“ Její vřelé hnědé oči opět vyhledaly ty moje. „Ano, *tamta* Georgia.“

Když pokračovaly v rozhovoru, ještě jednou jsem na ni mávla a pak jsem prošla dozadu do oddělení milostných románů, kde byla spousta polic vyhrazených na babiččiny knihy. Vzala jsem do ruky její poslední román a otevřela ho v místě přebalu, abych se mohla podívat na její tvář. Měly jsme stejně modré oči, ona si ale přestala barvit své kdysi černé vlasy někdy kolem svých pětasedmdesátin – rok poté, co mě máma poprvé vyklopila před jejím prahem.

Babiččina fotka, to byly samé perly a hedvábná halenka, zatímco jako žena z masa a kostí nosívala laclové kalhoty špinavé ze zahrady a klobouk široký tak, že by zastínil celý okres, ale úsměv se shodoval. Popadla jsem jednu starší knihu a spatřila jeho další verzi.

Cinkly dveře a chvíličku potom se po uličce s beletrií začal rozhlížet muž s telefonem u ucha.

„Jane Austenová moderní doby,“ přečetla jsem šeptem citát z obálky. Nikdy mě nepřestalo udivovat, že babička byla nejromantičtější duše, jakou jsem kdy poznala, a přesto strávila drtivou většinu života sama, a psala knihy o lásce, i když jí bylo dopřáno prožít ji jen na pár let. Dokonce i když se provdala za dědečka Briana, bylo jim dáno pouze deset společných roků, než si ho vzala rakovina. Možná jsou ženy v naší rodině, pokud jde o milostný život, prokleté.

„Co to sakra je?“ Muž zvýšil hlas.

Obočí mi vylétlo vzhůru a ohlédla jsem se přes rameno. V ruce držel knihu Noaha Harrisona, na které – kdo by to byl řekl – byli zachyceni dva lidé v klasické pozici, kdy se jejich rty téměř, ale ne úplně dotýkaly.

„Protože uprostřed And jsem si e-mail zrovna nekontroloval, takže ano, tu novou teď vidím prvně.“ Muž vzal do ruky další Harrisonovu knihu a přidržel ji vedle té první. Prakticky soptil. Dva různé páry, přesně stejná póza.

Rozhodně bych se držela vlastního výběru – nebo čehokoli jiného v této sekci.

„Vypadají úplně stejně, v tom je problém. Co bylo špatně na té staré... To si piš, že jsem naštvanej! Jsem osmnáct hodin na cestě, a pokud si nevzpomínáš, kvůli tomu, abych tu mohl být, jsem zkrátil svoji výzkumnou cestu. Říkám ti, že vypadají *úplně* stejně. Počkej, dokážu ti to. Slečno?“

„Ano?“ Pootočila jsem se a pohlédla nahoru, abych zjistila, že mám těsně před nosem přebaly dvou knih. *Co takhle trochu prostoru?*

„Připadají vám stejně?“

„Jo, jsou docela zaměnitelné.“ Zasunula jsem jeden z babiččinih příběhů zpátky na polici a v duchu jsem zašeptala rozloučení – jako pokaždé, když jsem některou z jejích knih navštívila v obchodě. Bude stesk po ní někdy snazší?

„Tak co? Stejně totiž vypadat nemají!“ vyštěkl ten chlapík – a já doufala, že to bylo na toho chudáka, kterého měl na telefonu,

protože kdyby takovým tónem mluvil se mnou, nedopadlo by to dobře.

„No, na jeho obranu musím říct, že všechny ty knihy jsou stejné i při čtení,“ zamumlala jsem. *Do prdele.* Vyklouzlo mi to dřív, než jsem stačila samu sebe zcenzurovat. Můj filtr byl zjevně stejně otupělý jako moje emoce. „Omlouvám se...“ Otočila jsem se přímo k němu a stoupala pohledem vzhůru, dokud jsem nenarazila na tmavé obočí zdvižené v údivu nad zrovna tak tmavýma očima. *No tedy.*

Moje zničené srdce poskočilo – stejně jako u všech hrdinek v babiččiných knihách. Byl to nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla, a jako teď už bývalá manželka filmového režiséra jsem jich pěkných pár viděla.

Ale ne, ne, ne. Vůči hezkým chlapům jsi imunní, varovala mě logická část mého mozku, ale já byla příliš zaměstnaná zíráním, než abych ji poslouchala.

„Nejsou při čtení...“ Muž zamrkal. „Budu ti muset brnknout později.“ Přesunul si obě knihy do jedné ruky, zavěsil a telefon zastrčil do kapsy.

Vypadal, že mu bude asi tolik jako mně – ke třiceti, možná něco přes –, měřil přinejmenším metr osmdesát a černé rozcuchané vlasy mu nedbale spadaly na opálenou pleť olivové barvy až k povytaženému černému obočí a neuvěřitelně hlubokým hnědým očím. Nos měl rovný, rty vykroužené do bujných křivek, které mi jen připomínaly, jak dlouho mě nikdo nepolíbil, a na bradě mu rostlo lehké strniště. Samé pevné sošné linie a soudě podle toho, jak se mu napínaly svaly na předloktí, bych klidně vsadila celý obchod na to, že asi docela dobře zná posilovnu zevnitř... a nejspíš i ložnici.

„Říkala jste, že jsou stejné i při čtení?“ zeptal se pomalu.

Zamrkala jsem. *Jasně. Knihy.* V duchu jsem si nafackovala, že se mi myšlenky rozutekly kvůli hezké tváři. Svě jméno jsem měla zpátky sotva dvacet minut a muži v dohledné době nebyli na programu. Kromě toho nebyl odsud. Ať sem jel osmnáct hodin cesty,

nebo ne, jeho kalhoty ušité na míru řvaly do světa, že jsou dílem návrháře, a rukávy bílé plátěné košile měl vyhrnuté nedbale ležérním stylem, který byl všechno, jen ne nedbalý. Muži z Poplar Grove si nedělali hlavu s kalhotami za tisíce dolarů ani s newyorským přízvukem.

„Docela jo. Chlapec potká dívku, zamilují se do sebe, dojde k tragédii, někdo zemře.“ Pokrčila jsem rameny, pyšná na to, že necítím, že by se mi do tváří rozlévalo všeřkající horko. „Přihodte k tomu trošku dramatu ze soudní síně, trošku neuspokojivého, ale poetického sexu a možná nějakou tu plážovou scénu, a máte prakticky hotovo. Pokud vás tohle baví, pak ani s jednou z těch knih neuděláte chybu.“

„Neuspokojivého?“ Pohlédl na knihy a pak zpátky na mě se staženým obočím. „To není pravda, že vždycky někdo umře.“

Asi jednu či dvě Harrisonovy knihy četl. „Dobře, tak v osmdesáti procentech případů. Můžete se přesvědčit sám,“ navrhla jsem. „Právě proto je na policích na téhle straně“ – ukázala jsem na nápis *Beletrie* – „a ne tady.“ Namířila jsem prst k ceduli *Milostné romány*.

Na zlomek vteřiny mu poklesla čelist. „Nebo je možná na jeho příbězích něco víc než jen sex a nerealistická očekávání.“ Jeho přitažlivost o stupínek nebo dva poklesla, protože se dotkl jedné z věcí, které mě rozčilovaly.

Naježila jsem se. „Milostné příběhy nejsou o nerealistických očekáváních a sexu. Jde v nich o lásku a překonávání nepřízné osudu prostřednictvím něčeho, co se dá považovat za univerzální zkušenost.“ Tohle mě za mých osmadvacet let naučila babička a tisíce přečtených romantických knih.

„A podle všeho i o uspokojivý sex.“ Povytlhl obočí.

Zakázala jsem své pleti, aby se při pohledu na jeho rty, které jako by to slovo polaskaly, začervenala.

„Podívejte, jestli nemáte rád sex, nebo vám vadí, když žena přijímá vlastní sexualitu, vypovídá to ve skutečnosti víc o vás než o tom

žánru, nemyslíte?“ Naklonila jsem hlavu ke straně. „Nebo vám vadí představa šťastného konce?“

„Jsem naprosto pro sex i ženy, které přijímají vlastní sexualitu, i pro šťastné konce,“ zavrčel.

„Pak tohle rozhodně nejsou knihy pro vás, protože obsahují jediné všeobecné utrpení. Ale jestli vám to vyhovuje, tak si to užijte.“ *Tolik k tomu, že Ledová královna je už za mnou.* Přímo tady v knihkupectví se dohaduju s úplně cizím člověkem.

Zavrtěl hlavou. „Jsou to milostné příběhy. Stojí to přímo tady.“ Zvedl obálku jedné z knih, na které byl náhodou babiččin citát. Onen citát. Její nakladatel o něj babičku uháněl tak často, až nakonec ustoupila, a s tím, co jim řekla, si prostě museli poradit.

„Nikdo nepíše milostné příběhy jako Noah Harrison,“ přečetla jsem a na rtech se mi objevil lehký úsměv.

„Řekl bych, že Scarlett Stantonová je docela uznávaná spisovatelka romantických knih. Nemyslíte?“ Na tváři mu pohrával drzý a smrtonosně sexy úsměv. „Když ona říká, že je to milostný příběh, pak je to milostný příběh.“

Jak mě může tak dokonale vytáčet někdo tak příšerně přitažlivý?

„Scarlett Stantonová byla podle mě nejspíš nejuznávanější autorkou milostných románů ve své generaci.“ Zavrtěla jsem hlavou, uložila druhou babiččinu knihu zpátky na místo a otočila se k odchodu, než úplně vypěním nad tím, jak se ten chlap ohání babiččíným jménem, jako by o ní vůbec něco věděl.

„Takže chlap může s klidem dát na její doporučení, nebo ne? Když si chce přečíst milostný příběh. Nebo schvalujete jen zamilované knihy napsané ženami?“ zavolal za mnou.

To jako vážně? Zarazila jsem se na konci uličky, a když jsem se k němu obrátila, vládu nade mnou převzala moje výbušná povaha. „Co na tom citátu nevidíte, je jeho zbytek.“

„Jak to myslíte?“ Mezi obočím mu vyběhla dvojice vrásek.

„Takhle ten citát původně nezněl.“ Zadívala jsem se ke stropu a snažila se vybavit si její přesné vyjádření. „Jak to bylo...“ „Nikdo